

திருச்சிற்றம்பஸம்

நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தெங்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்அடி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.

— தேவாரம்.

சைவ காவலன்

சௌமிய ஸு பங்குனி மீ 19 வ

மலர் 1]

அகில இலங்கை

[இதழ் 14]

சைவஅனுட்டான பாதுகாப்புச்சபை, தெல்லிப்பழை.

நேர்மை கடைப்பிடி

ஆத்திருடி வாக்குகளில் ஓர் அருமந்த வாக்கு நேர்மை கடைப்பிடி. ஒளாவையின் உபதேசங்களில் எதனைக் கடைப்பிடியாதொழியினும் இதனைக் கடைப்பிடியாதொழியின் மனிதப் பிறப்புக்கு விமோசனமே மில்லையாம்!

சரியைச் சரியென்றும் பிழையைப் பிழையென்றும் ஒளிவு மறை வில்லாமல் உரைத்துவிடுவது நேர்மை; சொல்லிய ஒன்றைச் சொல்லிய வண்ணமே செய்து முடித்தல் நேர்மை; யாதானுமொரு கைங்களியத்தை மேற்கொண்டபின் அதன் இலட்சியத்துக்கு இரண்டகம் பண்ணுமல் நடந்து கொள்வது நேர்மை. இங்ஙனம் நேர்மை இலக்கணம் பலபல துறைகளில் விபரிக்கப்படலாம். எத்தனை விதத்தில் விபரிக்கப்பாலும் அத்தனைக்கும் பொதுவான ஒரு பண்பு அந்தந்மையில் நிழல்லாடுதலை அவதானிக்கத் தவறிவிடுதல் ஆகாது. எந்த நிலையிலும், எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைச் சரியான முறையில் நிறைவேற்றவிடாமல் குறுக்கிடும் எதிரிடகள் எத்தனையோ இருந்தே தீரும்; அவற்றுல் ஏற்படக்கூடிய நடந்துதிட்டிகளும் இருந்தே தீரும். அந்த எதிரிடகளுக்கெல்லாந் தானே எதிரிடையாய் நிறுக்கொண்டு, அந்த நடந்துதிட்டிகளுக்கெல்லாந் தான் ஈடு கொடுத்துக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்ட விதத்தைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடாமல், அதன் மகிழ்வைக்குப் பழுதேற்பட்டுவிடாமல் நிறைவேற்றும் பண்பே அப்பொதுப் பண்பாகும். உயிருக்கு உயிர்ப் பண்பு நேர்மையெனில், அந்த நேர்மைக்கு உயிர்ப் பண்பு இப்பண்பேயாம்.

ஸௌகீர்பரமான நடைமுறை வாழ்க்கையில் இந்த நேர்மை அத்தியாவசியம் எனில், ஆத்திருப்பரமான சமய வாழ்க்கையில் இது அவசியத்தின் மேல் அவசியம் என்பது சொல்லாமலேயமையும்.

உலக ஆசாபாசங்களிலே சிக்கிச் சிக்கித் திக்குமுக்காடும் உயிரை அவற்றிலிருந்து விடுவதை விடுவித்து, விடுவிப்பதனால் உள்தாகும் கண்ட நஷ்டங்களையெல்லாம் பொறுத்துப் பொறுத்து இறைவணை நோக்கியெழும் இலட்சியப் பாதையில் தளராமல் நிலை நிற்பதே ஆத்மீக நேர்மை. அந்த நேர்மைக்கென்றே அமைந்தது சமயம்; அதை அநுசரித்தற்கென்றே அமைந்தவை ஆலயங்கள். இயற்றின விஷயத்தில் மனிதனின் நேர்மை உரியபடி நிலைபெறவில்லையெனில், அதன் இழிவை எடுத்துக் காட்டக்கூடிய ஒரு சொல் இம்மொழியில் இல்லை; வேறெம்மொழியிலும் இருக்க முடியாது என்கிறார்கள்.

ஆகமம் இல்லாமல் ஆலயம் இல்லை; ஆலயமில்லாமற் சைவ மில்லை. அந்தச் சிந்துவெளி நாகரிக காலத்திலேயே இது அமைந்தம் பெற்றிருந்த உண்மை. இந்த அரசியல்வெளி நாகரிக காலத்திலும் இதனை எதிர்ப்பார் இருத்தல் இயலாது.

ஆலயங்களைப் பொறுப்பேற்றுள்ள எந்த ஒரு சிவாசாரியராயினும், எந்தவொரு தர்மகர்த்தாவாயினும், தாமாக வகுத்துக்கொண்ட ஆகமத்தன்படி அவற்றைப் பொறுப்பேற்றில்லை. ஏலவேயுள்ள ஆகமத்தின்படி, எந்தெந்த ஆகமத்தின்படி அவ்வாலயங்கள் அமைக்கப்பட்டனவோ, அந்தெந்த ஆகமத்தன்படியேதான் பொறுப்பேற்றவர்கள் அவர்கள். எனவே, எந்தவிதமான எதிரிடை ஏற்பட்டபொழுதிலும் ஆகமவிதிக்கு அனுப்ப சிகாது நிலை ஆலயங்களின் மகிழ்வையைப் பேண வேண்டியதே அவர்களிடம் நிலைபெற வேண்டிய நேர்மை. இது இங்ஙனமாதனின், ஆகம அநுசரணையில்லாதவர்களுக்கும் ஆலயக் கிரியைகளுக்கும் என்ன பொருத்தம்? எந்த கேள்விக்கு இடம் இருந்தே தீர்கின்றது.

ஆகமங் கூறும் ஆசார அநுட்டான ரீதியில் ஒழுகிக்கொள்ள முடியாத் சிவசாரியர்களோ, தர்மகர்த்தாக்களோ ஆலயத் தொடர்பு விருந்து விலகிக்கொள்வது மேல். ஆகம விதிப்படி ஆலயம் நடப்பது அரசியல் விதிப்படி குற்றமாகும் என்று அஞ்சகிறவர்களுக்கு செய்யத் தக்கது அதுவேயன்றிப் பிற்தலை. அது தமக்கும் நல்லது, பிற்கும் நல்லது என்பதை அவர்கள் அறிதல் கடன். நேர்மையைக் கடைப்பிடிக்க இயலாதவிடத்து நேர்மையாக விலகிக்கொள்வதும் நேர்மையே தான்!

ஆறுவது சினம்

— ஒளிக்கதிர் —

ஆத்திருடி 3

ஆறுவது - (உன்னுள்ளே) தனியவேண்டுவது, சினம்-கோப மேயாம், என்பது பொருள்.

நம்மைக் கெடுக்கத்தக்க ஆறு பகைவர்கள் நம்முள்ளே இருக்கிறார்கள். காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்றும் ஆறையும் உட்பகை என்று சான்றேர் அழைப்பார்கள். இவற்றுள் குரோதம் என்பது சினத்தைக் குறிக்கும். இதனை வெகுளி என்றும் கூறுவர்.

ஆகிய மூன்றும் கிட்டும். எனவே, வெகுளியைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறினார்.

“தடுங்கோள் மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத் தானமென்றும் இடுங்கோள் இருந்த படிஇருங்கோளை பாருமுய்யக் கொடுங்கோபச் சூரடன் குன்றம் திறக்கத் துளைத்த வைவேல் விடுங்கோ னருள்வந்து தானே யும்கு வெளிப்படுமே”

சினம் நெருப்பிலும் கொடியது. நெருப்புத் தான் சேர்ந்த இடத்தையே சூடும். சினமோ அது அடையப்பெருத பிறரையும் சூடும். அதவாது ஒருவர் மனதில் எழும் சினத்தால் தான் வருந்துவது மாத்திரமாறிப், பிறரும் வருந்தக் காரணமாவர், துறவு, அவாவின்மை, மெய்யனர்வு முதலிய உள்ரேனும் அவரிடத்தும் “அநாதியாய் வருகின்றவாறு பற்றி வெகுளி தோன்றும்” அப்போது அவர்கள் மெய்யுணர்வு அழிந்து விடும். ஆனால், அந்த வெகுளி மிகச் சொற்பநேரமே நிற்கும். “நீர் கிழிய எய்த வடுப்போல மாறுமே சீராமுகு சான்றேர் சினம்” என்பர். ஆயினும், அந்தச் சினம் சான்றேரயே துன்பத் துள் ஆழ்த்தும். “வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தற்குச் செய்த” தவம் வீணைகப் பிறர்மேல் கோபிப்பதாலும் சாபமிடுதலாலும் அழிந்து போகின்றது என்பர்.

“தீராக் கோபம் போராய முடியும்” என்பது கொள்றை வேந்தன். கீழ் மக்களது கோபம் ஒரு காலமும் நீங்காது. “நெடுங்காலமோடினும் நீசர் வெகுளி கெடுங்கால மின்றிப் பரக்கும்” என்பது நாலடியார். ஆகையால் கீழ்மக்களோடு எதிர்க்காமல் ஒதுங்கி விடுதல் நல்லது.

“பிறர் உனக்குச் செய்த குற்றங்களினாலே உனக்குக் கோபம் தோன்றும் பொழுது நீ பிறருக்குச் செய்த குற்றங்களை நினைப்பாயாகில் அடக்கிவிடும்”

5-ம் பக்கம் பார்க்க

அதனை விடுத்து. அத்தையோர் இன்றும் ஆலயங்களில் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பது ஒன்று; ஒட்டியிருக்குந் தமது தவற்றுக்கு ஆதாரந் தேடச் சில குயுக்தி முறைகளைக் கையாளவது மற்றெல்லையும் என்று கூறினார். வெகுளியை வேலை ஏவி அவனை இருக்குகினார். அவனுக்குத் துணையாகவள் கிரவுஞ்ச மலையையும் துளைத்தார். முருகனுடைய மாருடம் அடுக்கினார் நாம் அடைய வேண்டுமென்று மனதை அடக்கவேண்டும். வெகுளியை விட வேண்டும். தர்மங்கு செய்ய வேண்டும். மோன நிலையில் நிற்கவேண்டும் என்று கூறினார். வெகுளியை வேலை ஏவி அவனை இருக்குகினார். அவனுக்குத் துணையாகவள் கிரவுஞ்ச மலையையும் துளைத்தார். முருகனுடைய மாருடம் அடுக்கினார் கெடுங்கால மின்றிப் பரக்கும்”

தர்மகர்த்தாக்களில் ஒரு சிலர் இத்தையோருடைய தவற்றைக்கும்குமாக, இவர்கள் பங்குபற்றும் கிரியைகளில் இவர்களோடு கூட ஆகம அநுசரணையுள்ள சிவாசாரியர்களும் பங்குபற்றுவதாக விளைப்பங்கள் வெளியிடுகின்றார்கள். வெளிப்படையாக ஆகம அநுசரணையில் விடுதியிலே சிவாசாரியர்களைக் கிரியைகளுக்கழைத்து அவர்களுக்கு விசேட விருதுகளும் வழங்கிக் கொரவிக்கின்றார்கள். இது என்ன விநோத வேடிக்கை? எனப் பொதுசனங் கூறும் புகார்களோ அனந்தம்.

இவையெல்லாம் சமய நேர்மைக்குச் சதி விளைப்பவை; ஆகமப் பெருமையையும் ஆலய மகிழ்வையையும் அவமதிப்பவை. சைவ விரோதிகளுக்குச் ச

‘ଭାବୁକୁଳ’

இலங்கையிற் சைவப் பிள்ளைகள் சைவச் சூழ்நிலையில் கல்வி கத்க வாய்ப்பளித்த ஒரே ஒரு ஸ்தாபனம் ‘இந்துபோட்’— சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம். இந்த ஸ்தாபனத்தின் பணி முழு வதும் நாவலர் வழித் தொண்டு. 1960 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற போது நூற்றுபத்தொரு பாடசாலைகளைச் சைவப் பாடசாலைகள் என்ற தனி முத்திரையோடு கையேற்கக் கொடுத்தது இந்த ஸ்தாபனமே என்பதில் இந்நிலத்துச் சைவம் இறும்புதடையாமல் இருத்தல் இயலாது.

ஒரு பிள்ளை பாடசாலையிற் சேர வேண்டும்; சமயம் மாறினால் தான் நம்பிக்கை. ஒருவர் ஆசிரியராகப் பயிற்றப்பட வேண்டும்; சமயம் மாருமல் முடியாது. ஒரு சைவப் பிள்ளை உயர்தர பாடசாலையில் கற்க வாய்ப்புக் கிடைத் திருக்கிறது; ஆனால், விடுதி பூசின் அடையாளம் வெளியில் தெரியக்கூடாது. — இந்றைக்கு ஜம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னே இந்த நாட்டில் நிலவிய சமூகக் கொடுமை இது. சேர பொன். இராமநாதனவர்கள் அன்றைய சட்ட நிறைவேற்றுச் சபையிற் பேசிய ஒருநாட்ட பேச்சில் இந்நிலை துவக்கப்பெற்றுள்ளது. இதே நிலையை மாற்றியமைக்க இவர் பேச்சு நிகழ்வதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்னாகவே நாவலர் வித்தியாசாலைப் பணி கால்கொண்டிருந்தது. ஆனால், அது எங்குஞ் செறியத் திருவருள் துணை செய்தறு ஆண்டுகள் பல வேண்டியிருந்தன போலும்! 1924 இல் சேர இராமநாதனே ‘இந்து போட்டை ஆரம்பித்துவட்டார், போக்கு. இராசரத்தினத்தை அரங்கேற்றுவதல்ல இந்து சமய கல்விப் பலனை அரங்கேற்றுவது இராசரத்தினத்தின் நடை.

குறித்த மூன்று நிலைகளுக்கு எதிர்மாருக நடக்க இசைவுள் வர்கள் மட்டுமே தலைவர்களா வரத்தக்க இந்தச் சமுதாயத்தை இராசரத்தினமும் தலைவரா வருவதென்றால் எப்படி? இலொன்றும் விநோதமில்லை.

புன்னியப் பேரூக, தற்கால தலைவர்மார் படக் கிடக்கும் உணற்ற வாழ்க்கைப் பேற்றுக்கால காமல் எடுத்த இலட்சியத்தை தொடுத்து முடித்துத் தாவளர்த்தெடுத்த கன்னியர்களாற்றுப்பத்தொருவரையும், தகவனிடங் கரை சேர்த்த தந்தே போல, தன் நூற்றுப்பத்தொசைவத் தாபனங்களையும் கல்வுபகுதியிடம் ஒப்படைத்துவிட மனச் சாந்தியுடன் இளைப்பாற பின்னும் பத்தாண்டுகள் வாழ்ந்து சிவபதமடைந்த திருவாளர் இடராத்தினம் ஒரு பூரணமனித அவர் பெயர் நினைக்கத் தகு

இதற்குத் தந்தைமைப் பண்பு
நாவலர்பாற சேரும். நற்றுய
நிலைமை சேர். இராமநாதனுக்
குப் பொருந்தும். நற்றுய இருந்
தபோதும் சரி இல்லாதபோதும்
சரி இதனை வளர்த்தெடுத்த
செவிலி பூமான் இராசரத்தினம்
அவர்களே!

ஆம்! ‘இந்துபோட்’ என்றுல் இராசரத்தினம்; இராசரத்தினம் என்றுல் ‘இந்துபோட்’. நாட்டில் எந்த மூலையில் எவர் வாயிலும் இராசரத்தினம் பெயர் வெளிவரும்போது இந்த ‘இந்துபோட்’ இல்லாமல் வெளிவரக் கண்டதில்லை. நாட்டின் கலாசாரக் கனிவுள்ள முதியோர் பலர் வாயிலிருந்து இப்பெயர் வெளிவரும்போது கண்ணிரும் பொலுபொலுத்த அலாதியான காட்சி கரும் பலபல. இத்தகையது இந்துபோட்டுக்கும் இராசரத்தினத்துக்குமிடையிலான பினைப்பு. அதுமட்டுமல்ல; தமிழ்க் கலாசாரருகிட கண்டவர்களுக்கு இராசரத்தினம் பெயரில் ஏற்பட்டிருந்த சுவையும் அத்தகையது.

1924 க்கும் 1960 க்கும் இடையிலான முப்பத்தாறு வருடங்களில் செவப் பிள்ளைகள் தன்மாணத்துடன் கல்வி கற்று நாட்டுக்கு நல்ல பிரசைகளாய் வெளிவருத்த பொருட்டாக இராசரத்தினம் உழைத்த உழைப்பு கரும் அளப்பில் உழந்த உழைப்பு கரும் கணக்கில் அத்தனையும் இலங்கைச் சைவக் கல்வி வரலாற்றில் இடம் பெற்றபால்வை.

கல்வித் தொண்டு, சைவத் தொண்டு, தமிழ்த் தொண்டு— முத்தொண்டுக்கும் ஒரு தொண்டுக்கை மூன்று நாள்காண்டுகள்ல,

இராசரத்தினம்

காகும். ஒங்காரமும் அவ்விதமேயாகும். திருமுறையும், (ஒங்காரத்துட் பொருள்) என்று கூற அவ்வழக்கையேற்றது. ஆ கையால் அந்த மந்திரமும் சம்ஸ்கிருதமேயாகும். தமிழ்த் திருமுறைகளைத் ‘திருச்சிற்றம்பல’ மென்று சொல்லித் தொடங்கி முடிப்பதே தமிழ் மரபாகும்.

மேலும், அர்ச்சனைப் பாட்டே
யாகும் என்றது பன்னிரண்டாற்
திருமுறை ஆதவின், அர்ச்சனைக்
குத் திருமுறை களை ஒதினால்
என்னையென்பர் அந்த நவீனர்.

அப்பாட்டாவது ஏழாந் திரு
முறை அதைப் பாடியவர் சுந்தர
மூர்த்திநாயனார். அவர் எந்தக்
சைவாலயத்திலாவது பதிகங்கள்
பாடி அருச்சனை செய்திருக்கின்
ரூர் என்பதற்குப் பிரமாண
மொன்றுமில்லை. ஆகையால்
அத்திருமுறையில் சொன்ன அடியானது அவர்கள் கொள்கைக்குட்பிரமாணமாகாமை காணக். முட்போதுந் திருமேனி தீண்டும் அர்ச்சகர் குலத்தினராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனரை மாத்திரம் சிவபெருமான் நோக்கியிருளி, “நம்மை இனி அருச்சனை செய்யவேண்டாம், நம்மைப் பாடிக்கொண்டே இரு போதும், உன்பாடல்களையே நாம் அர்ச்சனையாக ஏற்றுக்கொண்டோம்” என்று கிருபை செய்திருளினார்; அருச்சனைக்குப் பாட்டு என்றில்லை; பாட்டே அர்ச்சனை; அவவேறு பாடு அறிகு

மேலும், அப்புதிய கட்சியினர் தேவார முதலிய திருமுறைகளுள் சில பதிகங்களையாவது பாடல்களையாவது, பாதங்களையாவது, பதங்களையாவது எடுத்து வரிசைப்படுத்தி அக்கோவையை மந்திரங்களனக் கொள்ளலாம் எனபர். தமிழகத்தில் சௌவாயங்கள் பலவுள். அவ்வாலயங்களில் திருவுருவங்களுமள். அமூர்த்திகளுக்கு உபசாரங்களும் செய்யப்படுகின்றன. அவற்றுள் அவ்வெங்கையுமொன்று.

தேவாராதிகள் ஒத்தப்பட்டே
வருகின்றன. அவைகளை ஒதி வரு
பவர் ஒதுவார் எனப்படுவர்.
அந்தியமம் தொன்றுதொட்டுள்
ளது. அவற்றிற்கும் அவர்கள்
விரும்பும் அக்காவைக்கும் வேறு
பாடு என்ன?

திருமுறைப் பாடல்கள் பல
அவற்றுள் அவ்வாசிரியர்கள் தம
மைப் பற்றிக் கூறுகின்றனர்.

நான் மறை வல்ல ஞானசம்
பந்தன, நான் மறையங்குமாதிய
நாவன் — வனழுண்டன், மாச
லாமறைபலவோது நாவன் வன
புருத்தொத்தமன் என்பவற்றை
நொகுக. அவரெல்லாம் சமள்
கருத வெத விறபனனர்கள் என
பது வளங்கும்.

அவர்கள் தம் பாடல்களை
பற்றியும் கூறியிருக்கின்றனர்
'ஆரணம் பொழுந்த பவளவாய்
சரந்த அமுதமூறிய தமிழ்மாலை'
'ஆரணத்தேன் பருகியயருந்

தமிழ்மாலை கமழுவரும்' என்பதை காணக. இதனால் திருமுறைகள் வேதசாரபெண்பது விளங்கும் தம் பாடல்களில் அவைகளை வேதமென்றே, மந்திரமென்றே அவற்றிற்குச் சமமென்றே அவாகள் புகழுவில்லை. ஆனால், அவாகள் 'மந்திரவேதங்கள்', 'மந்திரத்தமறை', 'மந்திர மறை' மந்திர நான்மறை', 'மந்திரமறை' என்று பாடினார்கள். சமஸ்கிருத வேதாகமங்களே சர்வ மந்திரங்களை

கந்தபுராணம்

(3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

செந்தாமரை மலராசனத்தின்
 மேல் வீற்றிருக்கின்ற பரிசுத்தரா
 சிய பிரமா முதலிய தேவர்களும்
 அறிதற்கரிய முதன்மையைப்
 பொருந்தி, பெருமை பொருந்திய
 பிரணவத்தினது ஒப்பற்ற வடிவ
 மாய் நின்ற சிவபெருமானது,
 அழகு பொருந்திய சிவந்த
 தாமரை மலர்போன்ற பாதங்
 களை யாம் துதிப்பொம். (ச)

பங்கயன் முகுந்த னம்பரமென்
 ருண்ணியே
 தங்களிலிருவஞ் சமர் செய்துற்
 றழி
 யங்கவர் வெருவரவங்கியாயேழு
 புங்கவன் மலரடி போற்றி
 செய்குவாம்;

தாமரை மலராசனத்திலிருக்கின்ற பிரமதேவருந் திருமாலும்,
 “நாங்களே பரப்பிரமமென்று
 (தனித்தனி) நினைத்து, இருவரும்
 (இருவரோடொருவர்) தங்களுட்
 போர்செய்து நின்றபொழுது, அவ்விடத்து, (இடையே) அவர்கள்
 பயப்படும்படி, அக்கினி மலையாய்த் தோன்றிநின்ற தலைவராகிய சிவபெருமானது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளையாம் துதிப்பாம்.

அக்கினி மலையாய்த் தோன்
றிய சரித்திரம் தகூகாண்டத்துள்
அடிமுடி தேடுப்படலத்தில் உள்ளது. (ந)

கர்ணபவன் முதலிய திறமுங்
காட்டுவான்
மாண்புடையோனுமாய் வலி
கொள்வான்ரெந்தர்
பூண்பதின்றுய் நலம்புணர்க்கும்
புங்கவன்
சேண்பொலி திருநடச் செயலை
யேத்துவாம்.

காண்பான் முதலிய மூவகைப் பொருளும் காட்டுவானும்
 ஆகி, வலிமை பொருந்திய பெரிய
 பாசத்தனையைப் பூனுதலன்ற,
 (ஆன்மாக்களுக்கு நல்லமையைச்
 செய்யுந் தலைவராகிய சிவபெரு
 மானது, சிதாகாசமாகிய கனக
 சபையற் பொலியா நினற் திரு
 நிருத்தத் தொழில் யாம துதிப
 பாம.

காண்பான் முதலிய மூன்று
வன் : காண்பான், காட்சி, காட
சிப பொருள் என்பனவாம,
இவற்றிற்கு ஞாதிரு, ஞானம்,
ஞூயம என்பன வட்டமாழிப்
பெயர்கள். இம்மூன்றிற்கும் திரி
புடியென்பது சமுதாயப் பெயர் ச
காட்டுவான் மாண்புடையோன் :
காட்டுவானுகிய மாட்சிமையை
யுடையவன். மூன்னை மூற
ஞான காட்டுவொனுங் கூடி
நான்காயது. காட்டுவாராகிய

கடவுளில் வழி க்காணப்பது கூடாதா தலால், காணபான முதலிய மூன்றினின்றும் காட்டுவாண வெறுப்பிரித்து மாண்புமட்டேயான என அடைகொடுத்துக் கூறுனர். சிவப்பாதமுறைக்காறும் செமபிறகளிம்பு போலச் சகசமாயநிறம் லாலும் பிறவி முதலிய பெருந் துயரைத் தருதலாலும் பாசத் தனையை “வலிகொள்வான ஏரூடர்” என்றார். பஞ்சபூத ஸ்தலங்களுள் இது ஆகாசஸ்தலமா தலால் சேண் என்றார். இந்தச் சிதம்பரம் சகலபுவனங்கட்டகு முன் னுண்டாய் தலமாய்த் திருமூலட்டானமெனப் பெயர் பெற்று விராட்டபுருடனுடைய இருதய ஸ்தானமாக விளங்குதல் பற்றி, இத்தலத்திலெலமுந்தருளிய மூர்த்தி யைத் துதித்தல் அவசியமாயிற்று. இவர்செய்யும் நடனம் பஞ்சகிருத் திய மயமாய் முத்திக்கு வாயிலாக விருக்கும் விசேஷம் பற்றி புங்க வனை யேத்துவாமென்னது புங்க வன் றிருநடச்செயலை யேத்துவா மென்றார்.

(6-ம் பக்கம் பார்க்க)

(தொடரும்)

மாதரசி மன்னமணி

— ஆசிரியர் க. சரவணபவன் —

— முற்றோடர் —

வித்தியாரம்பம் பாடசாலையில் முதல் நாள் அனுபவம்

பின்னர் நான் விசாரித்த அளவில், எங்கள் உபாத்தியாயினி பெயர் தங்கம்மா என்றும், இவர் தலைமை உபாத்தியாயர் தானி யேவின் பெண் சாதி என்றும் தொகையினராகவும் இருந்தார்கள்.

இது நிற்க, நான் அன்றைக்குப் புதுப்பிள்ளையாக இருந்தபடியால், என்னைப் படிக்கும்படி நெருக்காமல் சம்மா இருக்கும்படி விட்டார்கள், மற்றப் பிள்ளைகள் தங்கள் புத்தகங்களைப் பார்த்துக் குரைப்பது போலச் சத்தமிட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் எல்லாப் பிள்ளைகளின் முகத்தையும் ஒழுங்காகப் பார்த்து விட்டுக் கடைசியாக மேலே பார்த்தேன். என் முன் இருந்துரை ஒரு படம் தூக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படத்தில், ஒரு சிறுபிள்ளை ஆட்டுக் குட்டியுடன் விளயாடுவதை வரையப்பட்டிருந்தது. செல்லம்மாவைப் பார்த்து, “அது யாருடைய படம்” என்று கேட்டேன். “இது யேசுநாதர் சிறுபிள்ளையாக இருக்கும் படம்”, என்று அவள் பதில் உரைத்தாள். யேசுநாதரின் உருவத்தின் அமைப்பையும், அவரின் சாந்தமான வதனத்தினிறு விசுகின்ற காந்தியையும், அவருடைய மடியிலே தனமுனங்காலகள் இரண்டையும் வைத்துக் கொண்டு நிற்கின்ற வெள்ளை ஆட்டுக் குட்டியின் அழகையும் பார்த்துப் பார்த்து மனம்பூரித்து அதிலேயே அமிழ்ந்து ஒரே பார்வையாக அந்தப் படத்தைப் பார்த்தவன்னம் இருந்தேன்.

இது நிற்க, இன்னும் ஓர் உபாத்தியாயர், வேறோர் வகுப்பிற் படிப்பித்துக்கொண்டு இருந்தார். அப்போது இவருடைய வயது நாற்பத்து ஐந்து வரையில் இருந்திருக்க வேண்டும். தானி யேலுக்குப்போல் இவருக்கு வீசை இல்லை. நடுத்தரமான தோற்றும் செந்தழிப்பான முகமும் உடையவர். விசாரித்த அளவில் இவர் பெயர் ‘நமிசிவாயம்’ என்றும், மற்றைய இவர்களைப் போல் அல்லாது, இவர் ஒரு சைவசமயி என்று அறிந்தேன். இவரைப் பற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் சொல்ல விஷயங்கள் இருக்கின்ற படியால், இங்கே இத்துடன் நிறுத்துகிறேன்.

இந்த மூவருமே பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்திமார்களாக இருந்து

(6-ம் பக்கம் பார்க்க)

சைவ காவலரி கட்டுரைகள், வியாசங்கள்

அகில இலங்கைச் சைவ அனுட்டான பாதுகாப்புச் சபையின் தீர்மானப்படி அங்கத்தவர்களால் அல்லது சைவ காவலனின் சந்தா நேயர்களால் எழுதப்படும் கட்டுரைகள், வியாசங்கள் முதலியன மாத்திரமே சைவ காவலன் பிரசரக் குழுவினாற் பார்வையிடப் பட்டுத் தகுந்ததென ஏற்றுக் கொண்ட பின்னரே பிரசரிக்கப்படும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

த. ஆற்றுமுகசாமி
காரியத்தில்

அ. இ. சை. அ. பா. சபை

ஆறுவது சினம்

(2-ம் பக்கத் தொடர்க்கி)

என்பது பெரியோர் காட்டும் நல்வழி. இராசதம், தாமதம், சாத்தீகம் என்ற முக்குணங்களில் கோபம் தீய தாமத குணத்தின் பாறப்படும். மற்றவர் நாம் தாங்கமுடியாத துண்பத்தைச் செய்தாலும் கோபமுறைத்துவே மிக நன்று. அவ்வாறு துண்பம் செய்தவர்களுக்கும் அவர் செய்திமையை மறந்து நன்மை செய்ய வேண்டும்.

கோபம் கொடியது: நாம் இம்மையிலும், மறுமையிலும் இன்பத்தை அடைய வேண்டில் கோபத்தை அடக்க வேண்டும்.

முத்திக்குவழி

சி. நாகவிங்கம், தெல்லிப்பழை

(முற்றோடர்)

நால்வகைப் பெளத்தமாவது: செனத்திராந்திகம், யோகசாரம், மாத்மீகம், வைபாடிக்கமென்பன. புறச்சமயம்: தருக்கம், மீமாங்கை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரமென அறுவகைப்படும்: இவற்றுள் ஏகான்மவாதம் மாயாவாதமும், பாற்கரியவாதமும், கீடாப்பிரமவாதமும், சத்தப்பிரமவாதமும் மென நால்வகைப்படும்.

அகப்புறச்சமயம்: சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம் என அறுவகைப்படும்: அகச்சமயம்: பாடாணவாதசைவம், சத்தசைவம், சங்கிராந்தவாதசைவம், அவிகாரவாதசைவம், பரினமைவாதசைவம், பேதவாதசைவம் என அறுவகைப்படும். ஆசிவகம், பாட்டம், பிரபாகரம், துவிதவாதம், சாக்தேயம், காபாவிகம், சூரியவாதம், மிச்சிரவாதம், கருமவதாம், சிவசமவாதம் முதலையெடுக்கும் சமயங்களைல்லாம் அறிதல் வேண்டும். இந்நால்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டபதி, பசு, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்த லட்சனமே முக்கியப்பொருள் என்று மனதில் நிச்சியித்து, இதுகாறுஞ் செய்துகொண்டு வந்த சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் பயனில்லை கண்டுகழித்து, முன்னர் அச்சிற்றறிவின் விரிவைப்போலப் பின்னர் சிவஞானம் விரிந்து தோன்றப்பெறும் மனத்தையுடைய சாதுரியர்களாகிய சிவஞானிகளே, அப்பதமுன்றுக்கும் மேலாகிய சிவசாயுச்சிய பரமுத்தியைத் தலைப்படுவார். முக்கிய கவனிப்பு

தோன்றி, விந்துவும் பிரணவமும் வன்னங்களுமாக முறையே பரிணமித்துச் செய்யப்பட்ட முக்கூறிய ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டுமாம். உலோகாயத முதலைய மற்றைச் சமயங்களெல்லாம் பொய்ந்தால்களென்க. அது “பேயன் புறச்சமயப்பினக்கு நால்வழியைன்தும் பிழையேயன்றி வாயன்மை தெளிந்து சைவசித்தாந்த வழிதேறி” என்பதனாலும் மற்றுமிகுக்கொடும். இச்சமய நால்களையெல்லாம் விளங்காமையின், ஞானி இந்நாற் பகுதிகளையெல்லாம் அறிதல் வேண்டும். இந்நால்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டபதி, பசு, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்த லட்சனமே முக்கியப்பொருள் என்று மனதில் நிச்சியித்து, இதுகாறுஞ் செய்துகொண்டு வந்த சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் பயனில்லை கண்டுகழித்து, முன்னர் அச்சிற்றறிவின் விரிவைப்போலப் பின்னர் சிவஞானம் விரிந்து தோன்றப்பெறும் மனத்தையுடைய சாதுரியர்களாகிய சிவஞானிகளே, அப்பதமுன்றுக்கும் மேலாகிய சிவசாயுச்சிய பரமுத்தியைத் தலைப்படுவார். முக்கிய கவனிப்பு

“கங்கையில் படிந்திட்டாலும், கடவுளைப் பூசித்திட்டாலும் மங்குலபோல் கோடிதானம் வள்ளலாய் வழங்கினாலும், சங்கையில்லாத ஞானத்துவமுனர்ந்திட்டாலும், பொங்குற புலால் புசிப்போன் போய் நரகடைவான்றே”

(தொடரும்)

சிவனும் வீடும்

— சி. பொன்னம்பலம் —

மாவை ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் மடம்

இறைவனுடைய நாமங்களில் சிவம் என்பது ஒன்று. அது ஒரு சிறந்துக் கொடும். பருந்தின் காலில் அகப்பட்ட கோழிக் குஞ்சபோல, தானியேவின் கையில் ஒரு சிறுவன் அகப்பட்டு, அந்தரத்திற் தாங்கியபடியே கூச்சல் இட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனித் தானியேல் தலையிரி பிடித்துத் தாக்கி, நிலத்துக்கு உரம் போடுவதே போல, நாலு, ஐந்து நெறியைச் சைவம் என்று கொண்டு நிற்கின்ற செய்தொழிலை ஆட்டுக் குட்டியின் அழகையும் பார்த்துப் பார்த்து மனம் பூர்த்து அதிலேயே அமிழ்ந்து ஒரே பார்வையாக அந்தப் படத்தைப் பார்த்தவன்னம் இருந்தேன்.

சைவத்திற் கடந்த வீட்டில்லையென்த தெளிந்து, என்பதனாலும் அறிக். இச்சைவ சித்தாந்த சமய சாத்திரம் விந்துவினின்றும் நாதந்

சென்றுல் சைவத்திறத்தடைவர். இதில் சரியை கிரியாயோகம் செலுத்தியபின் ஞானத்தால் சிவநடியைச் சேர்வர்,

நிற்க— சைவ சமயத் தின்மௌலைகளைச் சைவ சித்தாந்தம் என்று கூறுவார்கள். சைவ சித்தாந்தத்தின் கூற்றுப்படி அனுதியாக உள்ள பொருள்கள் மங்கலம் என்னும் சொல்லுக்கு மங்கலம் என்னும் பொருள்கள் கண்டார்கள் பண்டைப்புலவர்கள். எல்லா மங்கலங்களும் தருகின்ற பொருள் எதுவோ அதுவே சிவம். பேரின்பநிலையாகிய முத்தி சிவத்தியாகும். சிவகதியிற் கொண்டு சேர்க்கின்ற நெறியைச் சைவம் என்றார்கள். சைவம் சிவசம்பந்தம் உடையது. சைவ சமயத்தில் ஒருவர் பிறப்பது அருமையினும் அருமையாகும். சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழுபெறலரிது என்றார் பெரியோர். முப்பொருளென்பர் தமிழ் நாலார். முப்பொருளாவும் பெறுவதே சிவம். பதி, பசு, பாசம். பதி என்பது பொதுவகையால் கூறப்படுப் கடவுளாகும். அல்லது சிறப்பு வகையால் சைவத்தில் கூறப்படும் சிவமாகும். இனி, பசு என்பது உயிர். இவ்விரயிர் என்பது நான்கு நூறுயிர யோனி பேதமாய் மாடுத்தின் வைப

மானிடப் பிறவிதான் யாதீனும் அரிதரிது காண்

— ஆசிரியர் திலகம் திரு. ஆ. கணபதிப்பிள்ளை —

சைவ முப்பொருள்கள் பதி, பாசம் என்பன: பதி கடவுள், பச ஆன்மா என்றும் உயிரென்றும் வழங்கும். பாசம் ஆணவும் கணமம் மாயை என்னும் மும்மலங்கள். இம்மலங்கள் ஆன்மா இறைவனைச் சார்ந்து முத்தி இன்பம் பெருது தடுப்பவை.

ஆன்மாக்கள் “நித்தியமாய், வியாபகீமாய், சேதனமாய் பாசத்தடையடையவாய் சரிரந்தோறும் வெவ்வேறுய், வினைகளைச் செய்து வினப்பயன்களை அனுபவிப்பவைகளாய், சிற்றறி வும் சிறு தொழிலும் உடையவைகளாய், தங்களுக்கு ஒரு தலைவனை உடையவைகளாய் இருக்கும். ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினைக்கும் ஈடாக நால்வகைத் தோற்றத்தையும், எழுவகைப் பிறப்பையும், என்பத்துநான்கு நூரூயிர யோனி பேதத்தை தயும் உடையவைகளாய்ப் பிறந்துளவும்” என்பர் நமது நாவலர் பெருமான்.

இவ்வான்மாக்கள் தமது இருவினைக்கோக ஒன்று முதல் ஆறு சுருள் அறிவுகளையடைய உடல்களை எடுக்கும். ஆற்றிவுடைய மனித உடலே யாவற்றினும் சிறந்தது. இதனையே நமது தாயுமான அடிகள் “என்னரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிதரிதுகாண்”, என விதந்தோதினர். பிறவிப் பெருங்கடவிலாழ்ந்து ஏறுதுறையறியாது அல்லதும் உயிர்க்கு இறைவன் தாளடையன்றித் தப்புமாறில்லை. இறைவன் தாளடைதல் சாதாரணமாய் ஒன்று முதல் ஐந்திருள உயிர்கட்கு இயலாது. நன்மையே நாடி, தீமை விலக்கி வழிபாடாற்ற ஆரைவதான் பகுத்தறிவு இன்றியமையாதது. பகுத்தறிவு மானிடப் பிறவிக்கூட்டு. ஆகவே, ஆன்மாக்கள் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தி இறைவன்டி சேரவைப்பது மானிடப் பிறவியொன்றே. மறு பிறவிகள் நல்லன செய்ய ஆற்று இயல்பின் புன்னிய மிகுதியால்தான் இறைவன் தாள் சேர்க்கவல்ல யாதினும் மரிதான மானிடப் பிறவிவாய்க் கிறது. இத்துணைச் சிறப்பிறந்து மனித உடல் உடலை எடுத்தோர் இறைவனை மறந்து கொடிய நரகிற மன்றும் புன்செயல்கள் புரிகின்றன. எனின், தவக்குறைவால் மனிதருள்ளும் மாக்கள் எனப் படும் ஆரை அறிவு சித்திக்காதாருளர். இவரையே மிகுக்கள் போல் ஜயறிவுடைய மாக்களை எப் பெயரிட்டு வழங்குவர் ஆசிரியர் ஒல்காப் பெரும்பகுமுத் தொக்காபியர். இறைவன் சனிதியடைந்து சரியை, கிரியை, யோக நூனைநறிநின்று வழிபாடாற்றி முத்தி பெற்றுய்யவல்ல வர் மாக்களால்லா மக்கள் தாமே. திருத்தெங்டர் புராண வரலாறுகளும் பிறவும் இதையே காட்டுகின்றன. மலக் கொடும் காட்டுகின்றன. மனிதப் பகையை வெல்ல மனிதப் பிறப்பே வாய்த்தது. வென்று அழியாப் பேரின்பநிலையறலாமெனில் நாம் கானும் மனிதர் பலர்

பகுத்தறிவற்ற மாக்கள்போல் அல்லன மென்மேலும் செய்து வீட்டிற்குப் பதில் நரகடைந்துமல்வதென்ன அறியாமை. பஞ்சமா பாதகங்களையும் கல்லாரன்றிக் கற்றுரென மதிக்கப்படும் பலர் புரிகின்றனரே. என்ன அறியாமை! மற்றையோர் போகட்டும், சைவாசியரெனப்படும் சிலர் செய்களை நோக்கின், அந்தோபரிதாபம்! நன்கு புலால் அருந்துவர். ஆன் ஊன் கூடு முக்குமட்ட போதை வஸ்துக்கள் குடிப்பர். பெரும் புகையரும் கூடு குடிபோதையில் வியபிச்சாரமும் செய்வர். பொய், களவு இவர்கட்டு விலக்கல்லே, இத்தகையோரால்தான் இன்னும் சைவத்திற்கித்துணை இழிதகவு.

மனிதப் பிறவி இவ்வித இழிதகவுட்காளாகாது வாய்த்தால் மனிதனும் மதிக்கப்படவும் இறைவழிபாடு நன்காற்றிச் சைவத்தின் இறுதி இலட்சியமான இறைவன் திருவடிப்பேறு சித்திக்கத் தவருது—மனித உடல் எடுத்து அதனைப் பயன் படுத்திய மணி வாசகப் பெருமான் சிதம்பரத் தில் யாவருங் காண இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்தாரே. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கைலாசத்திலிருந்து இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட வெள்ளை யானையிற் சென்று இறைவனுடன் கலந்தாரே. இதற்கொமாம் வாய்ப்பளித்த மானிடப்பிறவி யாதி இறைவனும் அரிதரிது.

சிவனும் வீடும்

(5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சுத்தாத்துவித வைதீக சைவ சித்தாந்தங்கள் கூறுகின்றன.

இப்பேற்றைப் பெறுவனவற்றைப் பறையறைத்து கூறிக் கோவில்லை சேரவைப்பது மானிடப் பிறவியொன்றே. மறு பிறவிகள் நல்லன செய்ய ஆற்று இயல்பின்.

இவ்வரும் சாதனைச் சாத்திரமுடிவுகளை மேற்கொண்டு வாழ்வதே சைவ காவலனுக்கு நாம்புரியும் நன்றிக் கடனாகும்.

இவ்வரும் சாதனைச் சாத்திரமுடிவுகளை மேற்கொண்டு வாழ்வதே சைவ காவலனுக்கு நாம்புரியும் நன்றிக் கடனாகும். அதை இறைவனை மறந்து கொடிய நரகிற மன்றும் புன்செயல்கள் புரிகின்றன. எனின், தவக்குறைவால் மனிதருள்ளும் மாக்கள் எனப் படும் ஆரை அறிவு சித்திக்காதாருளர். இவரையே மிகுக்கள் போல் ஜயறிவுடைய மாக்களை எப் பெயரிட்டு வழங்குவர் ஆசிரியர் ஒல்காப் பெரும்பகுமுத் தொக்காபியர். இறைவன் சனிதியடைந்து சரியை, கிரியை, யோக நூனைநறிநின்று வழிபாடாற்றி முத்தி பெற்றுய்யவல்ல வர் மாக்களால்லா மக்கள் தாமே. திருத்தெங்டர் புராண வரலாறுகளும் பிறவும் இதையே காட்டுகின்றன. மலக் கொடும் காட்டுகின்றன. மனிதப் பகையை வெல்ல மனிதப் பிறப்பே வாய்த்தது. வென்று அழியாப் பேரின்பநிலையறலாமெனில் நாம் கானும் மனிதர் பலர்

த. சிவவிங்கம்

தலைவர்

அ. இ. செ. அ. பா. சபை

‘விமல்ஸ்தான்’ சுன்னகம்.

மாதரசி மனேன்மணி

(5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

முறை குத்துவிட்டு தான் அடைந்த கலோபினால் பெருமுச் செறிந்து கொண்டு “நீ இனிமேல் பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒளித்துப்பார் பார்ப்போம்” என்று பேசிக் கொண்டு, தன் இடத்திற் போய் உட்கார்ந்தார்.

ஆ! தெய்வமே! இவர் இப்படிச் செய்தால், அவன் பள்ளிக் கூடத்துக்கு ஒளிக்காமல் என்ன செய்வான்? பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காக வரும் படி செய்யும் முறை இதுதானு? இந்தக் காலத்தில் இப்படியான உபாத்திமார் குறைந்தது பிள்ளைகள் செய்த புண்ணியமே. உபாத்திமார் படி பிக்கும் முறைப்படி படிப்பித்து, மிகவும் அவசியமெனக் கண்டால், சட்டத்தின்படி தண்டனை விதித்து; மாணவர் மீது அன்பு பாராட்டி வந்தால் யார்தான் கல்வி கற்கப்பின் நிற்பார்கள்?

இதைவிட, பழைய முறைப்படி எல்லோரும் சேர்ந்து உரத்துச் சுத்தமிட்டுக் கல்வி கற்றல், ஒரு கூடாத பழக்கம். படிக்கும் பொழுது, ஒரு சருகு அசைந்து சுத்தப்பட்டாலும், அது மனதின் ஒடுக்கத்தைக் குலைத்துவிடும். இப்படியிருக்கக்கூடியதாக, எல்லோரும் சேர்ந்து படிப்பதென்றால், இதன் கருத்தென்ன? இந்தக் காலத்திற் கூட, சில தமிழ்ப் பாடசாலைகளில், இந்த முறையைக் கைக்க கொள்ள நுவ்வதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

இது இவ்வளவில் இருக்க, எங்கள் தானியேலைப் பற்றிக் கவனிப்போம். அவர், ஒரு சங்காணை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டு, முக்கிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் புகைக்க எங்கள் வகுப்பை நோக்கி, மெல்ல மெல்ல அசைந்து கொண்டு வந்தார். அவர் கிட்ட வர வர எனக்கும் நெஞ்சிடி அதிகரித்தது. வகுப்பில் வந்துவடன், அவர் என முகத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு எழுந்து நின்ற தன் மனைவியை நோக்கி, “நீ ஏன் உம்முடைய கடமையிற் தவறினீர்?” என்றார். அதற்கு அவ, “நான் அப்படி ஒன்றுந் தவறவில்லையே. அதென்ன அது?” என்று கேட்டா.

அவர் சிரித்துவிட்டு, என்னைச் சுட்டிக்காட்டி, “அந்தப் பிள்ளையின் நெற்றியில் என்ன இருக்கிறது என்று பாரும். நீர் ஏன் உம்முடைய நோக்கி வேதந்துவடான்.” திருமுறைகள் வேத மந்திரங்களை வெதிக்கின்றன. வேதாகம மந்திரத்தால் வெண்மணலே சிவாகமப் போதத்தால் வழிபட்டான்.” திருமுறைகள் வேத மந்திரங்களை வெதிக்கின்றன. வேதாகம மந்திரத்தால் வழிபடுவதே நூன் வழிபாடு. வேறு மந்திரங்களால் வழிபடுவது மூடவழிபாடு. சம்ஸ்கிருத வேதாகம மந்திரங்களே மந்திரம் வெற்கும் காலம். அவை கொண்டர்சிப்பதே அர்ச்சனை. இயமபயம் நீங்கியதே அதற்குச் சாட்சி. திருமுறைகள் அம் மந்திரங்களை அப்படியே வந்திக்கின்றன. பிரதம சிருட்டி ஆரம்பத்தில் முதலில் வேதாகமங்களையும், பின்னர் முரத்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்றையும் சிவபெருமான் தந்தருளினார்.

திருமுறைகள் பிந்தியவை. த